



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.239/2022/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év február hó 14. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2022. április 22. napján kihirdetett 7.B.30/2021/104. számú ítéletét Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű és Terhelt4 IV. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Terhelt2 II. rendű vádlott személyazonosító okmányának száma: okmányszám1

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az állam terhén marad.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. év április hó 22. napján kihirdetett 7.B.30/2021/104. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés], amiért őt 7 év szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500 forintban állapította meg, így a vádlottat összesen 450.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Terhelt1-el szemben összesen 366.200 forintra vagyonekobzást is elrendelt.

[2] Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét szintén kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés] állította meg, amiért őt 4 év 6 hónap szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A

pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.000 forintban állapította meg, így a vádlottat összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Terhelt2nal szemben összesen 290.000 forintra vagyonek Kobzást is elrendelt.

[3] Terhelt4 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat] és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat], amiért őt – halmazati büntetésül – 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, 200 napi pénzbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 1.500 forintban állapította meg, így a vádlottat összesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Vele szemben 360.000 forintra vagyonek Kobzást rendelt el, továbbá elrendelte a Budai Központi Kerületi Bíróság 31.Bpk.XII.1949/2017/2. számú végzésével jogerősen kiszabott 2 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés végrehajtását is.

[4] Az elsőfokú bíróság mindhárom vádlott tekintetében megállapította, hogy a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani, amelyből a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak által előzetesen fogvatartásban, illetve ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról is a kiszabott szabadságvesztésbe. A törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról: a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt tárgyakat elkobozta, míg az egyéb tárgyak lefoglalását megszüntette és azok egy részét a tulajdonosaiknak kiadta, míg az értéktelenek megsemmisítéséről rendelkezett. A bűnösnek kimondott vádlottakat részben külön-külön, részben pedig egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség viselésére, a fennmaradó bűnügyi költségről pedig megállapította, hogy az az állam terhén marad.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére, büntetésük súlyosításáért, Terhelt1 I. r. vádlott és védője enyhítésért, Terhelt2 II. r. vádlott enyhítésért, védője téves minősítés miatt és enyhítésért, míg Terhelt4 IV. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, védője pedig részben téves minősítés miatt és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.346/2021/19. számú átiratában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései értelmében Terhelt2 II. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottakra teljes, míg Terhelt1 I. r. vádlottra a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében korlátozott. Az ügy érdemét illetően annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amelynek érdemi jelentősége volt a vád tárgyává tett bűncselekményekben történő megalapozott döntéshez. A történeti tényállást megalapozottan állapította meg, így az a másodfokú eljárásban is irányadó. Kifejtette, hogy a történeti tényállásban foglaltakra és a bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott bűnösségének alátámasztására szolgáló bizonyítékokat nem értékelte részletesen, hanem élt a Be. 562. § (2) és (3) bekezdéseiben írt lehetőséggel. Kiemelte továbbá, hogy a törvényszék a bizonyítékokat részletesen és körültekintően értékelte, amikor a II. és IV. r. vádlottak bűnösségét megállapító rendelkezéseket meghozta, mert az I. r. vádlotthoz hasonlóan e két terhelt esetében is nemcsak a kábítószer megszerzésére, birtoklására, hanem a kereskedői magatartásra is rendelkezésre

álltak bizonyítékok. Ezekről az elsőfokú bíróság maradéktalanul számot adott, amelynek eredményeként mindhárom vádlott esetében okszerű következtetést vont a bűnösségükre és a cselekményeik jogi minősítése is törvényes.

[7] Nem értett egyet ugyanakkor az ügyész az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések tartamával, mert álláspontja szerint a törvényszék a büntetések kiszabása során az irányadó középértéktől olyan jelentősen tért el a vádlottak javára, amely már nem szolgálja a törvényben megfogalmazott büntetési célokat. Terhelt1 I. r. vádlott esetében arra mutatott rá, hogy a kábítószer-kereskedelemmel érintett mennyiség nemcsak a jelentős mennyiség alsó határát, hanem a különösen jelentősét is sokszorosan meghaladta. A vádlott társtettesnek és bűnszövetségben elkövetőnek minősül, ami fokozott nyomatékú súlyosító tényező, ugyanakkor ez az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértékében nem jelenik meg. Terhelt2 II. r. vádlottnál is nyomatékos súlyosító körülmény a jelentős mennyiség alsó határának többszörösére történt elkövetés. Ez a tény, valamint a kereskedői magatartás nem indokolja az enyhítő szakasz törvényszék általi alkalmazását, ezért a büntetés jelentős súlyosítása indokolt. Terhelt4 IV. r. vádlott tekintetében a fellebbviteli főügyészség átírta azt emelte ki, hogy a kriminológiai értelemben különös visszaesőnek minősülő vádlott ugyancsak kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény miatt, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el a jelen ügy tárgyát képező cselekményét, amely azt mutatja, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés sem érte el vele szemben a célját. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság mindhárom vádlott büntetését súlyosítsa.

[8] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság a bűncselekmény tényállását kellő alapossággal tárta fel és az alapján helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére. Aláhúzta, hogy Terhelt1 I. r. vádlottnak jelentős szerepe volt a tényállás teljeskörű tisztázásában, hiszen a nyomozás megindulásától kezdődően a hatóságokkal együttműködött, részletes, feltáró jellegű beismerő vallomást tett. A vádlott személyi körülményei tekintetében felhívta a figyelmet, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik a saját háztartásában és mihelyt a vele szemben fennálló kényszerintézkedés hatálya alól szabadult nyomban munkába állt, hogy el tudja tartani családját. Hangsúlyozta, hogy a vádlott büntetlen előéletű, tettét megbánta, ezért álláspontja szerint lehetősége van a másodfokú bíróságnak a középértéktől még jobban eltérni a vádlott javára, így a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[9] Terhelt2 II. r. vádlott védője írásbeli fellebbezésében az elsőfokú bíróság által adott anyagi jogi minősítést immár nem vitatta, jogorvoslati kérelmét kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság, jóllehet a bűnösségi körülményeket maradéktalanul számba vette, azonban a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte, ezért ezek korrekciója mellett a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését szorgalmazta.

[10] Terhelt4 IV. r. vádlott védője a minősítést támadó fellebbezésének írásbeli indokolásában részletesen elemezte a IV. r. terhelt vonatkozásában rendelkezésre álló bizonyítékokat. Kiemelte Terhelt3 tanú szerepét az ügyben, aki az eljárás korábbi szakaszaiban gyanúsított, majd vádlott volt. Benedeczki gyanúsítottként tett – Terhelt4 IV. r. vádlottra terhelő – vallomása tekintetében annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy az

által elmondottak kizárólag saját védekezése keretében értékelhetők, ezért e vallomásainak motitelepülés4ióját illetően nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a lehetőséget sem, hogy azért tanúsított ilyen magatartást, hogy büntetőjogi felelősségét csökkentse, különös tekintettel arra, hogy tanúként egészen másként nyilatkozott. Terhelt3 szavahihetőségét az is megkérdőjelezi, hogy közte, továbbá Terhelt4 IV. r. vádlott és az ügyben 8. számú tanúként szereplő személy között szerelmi háromszög volt, amely magyarázatot adhat Terhelt3nak a IV. r. vádlottat terhelő vallomásaira.

[11] A védő ugyancsak kritikával illette a 3. számú tanú vallomásaival kapcsolatban elfoglalt elsőbírői álláspontot, mert a szóban forgó tanú a nyomozati terhelő vallomását visszavonta és a tárgyalási szakban már Terhelt4 IV. r. vádlottat mentő vallomást tett, amit a törvényszék azért nem fogadott el, mert a tanú terhelő vallomása időben jóval közelebb volt az eseményekhez. A védő arra hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a kábítószer-élvező tanú a korábbi nyomozati vallomásával kapcsolatban azt állította, hogy annak megtételekor kábítószer hatása alatt állt. Ebből adódóan a védői álláspont szerint a tanúnak nem a nyomozati szakban tett vallomásának figyelembevétele volna indokolt, hanem a józan állapotában megtett vallomása értékelendő bizonyítékként, még akkor is, ha az időben jelentősen később volt a vádbeli eseményekhez képest.

[12] Vitatta a védő az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a Terhelt4 IV. r. vádlottól lefoglalt tárgyak jellege, illetve azok mennyisége alapján a kereskedői tevékenységre lehetett következtetést vonni. Álláspontja szerint a IV. r. vádlott bűnössége kizárólag a tőle lefoglalt mennyiségek esetében tekinthető bizonyítottnak, ahogyan önmagában a legfoglalt simítózáras tasakok mennyisége és az egyéb tárgyak sem alkalmasak a kereskedői tevékenység alátámasztására. A IV. r. vádlott kereskedői tevékenységének cáfolatára a vádlott egy konkrét tanút is megjelölt, aki a kereskedői tevékenység meghatározó figurája volt, ennek ellenére nem ismerte fel Terhelt4 IV. r. vádlottat. E tény pedig azt támasztja alá, hogy a IV. r. vádlott kereskedői tevékenységet nem folytatott. A kifejtettek értelmében a védő azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és Terhelt4 IV. r. vádlottat mindkét terhére rótt bűncselekmény vádja alól – bizonyítottság hiányában – mentse fel, és vele szemben csak a Btk. 178. § (1) bekezdésében meghatározott kábítószer birtoklásának büntetében, valamint a Btk. 184/B. § (1) bekezdésének b) pontjában megfogalmazott új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette miatt szabjon ki büntetést.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az ügyet nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése alapján.

[14] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén Terhelt1 I. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésében írtakat tartotta fenn és azzal egyezően nyilatkozva az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[15] Terhelt2 II. r. vádlott védője perbeszédében hangsúlyozta, hogy a fellebbezését kizárólag a büntetés enyhítése tekintetében tartja fenn. Az írásbeli fellebbezésében foglaltakat fenntartva azt hangsúlyozta, hogy Terhelt2 idős, beteg szüleivel él közös háztartásban, akiknek részbeni eltartásáról gondoskodik, egyben ápolja is őket. Édesapja vállalkozásában

dolgozik, büntetlen előéletű, ezért a számbeli túlsúlyban lévő enyhítő körülményekre figyelemmel lehetőség van a kiszabott büntetés enyhítésére.

[16] Terhelt2 II. r. vádlott a felszólalásában a személyi körülményeit illetően elmondta, hogy jelenleg édesapja cégében, a cég1-ben dolgozik számítógépes rendszergazdaként, melyből havonta 350.000 forint nettó jövedelme származik. Csatolta az iratokhoz a szüleinek egészségi állapotára vonatkozó orvosi dokumentációt, amelyekből megállapítható, hogy valamennyi betegség konzervatívan, gyógyszeresen kezelhető, karbantartható. Egyebekben védőjéhez csatlakozva a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

[17] Terhelt4 IV. r. vádlott védője perbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezésében foglaltakat fenntartotta és elsősorban a bizonyítékok indítványa szerinti értékelését kérte az ítéltáblától a IV. r. vádlott tevékenysége vonatkozásában. Ismételten hangsúlyozta, hogy az elsősorban a vádlottól lefoglalt tárgyakra alapított kereskedői minősítés nem alkalmas a büntetőjogi bizonyosság megállapításához. Ismételten hivatkozott az elsőfokú bíróság által – álláspontja szerint tévesen – értékelt tanúvallomásokra, amelyek éppen az érzelmi szálak miatt elfogulatlanak nem tekinthetők. Összességében a kábítószer-kereskedelem megállapításának mellőzését és a IV. r. vádlottal szemben enyhébb büntetés kiszabását szorgalmazta.

[18] Az ellentétes irányú fellebbezések nem alaposak.

[19] A fellebbezések elbírálása során először abban foglalt állást a másodfokú bíróság, hogy milyen kört ölel fel a felülbírálat terjedelme. A korábban már ismertettek szerint a fellebbviteli főügyészség jogi érvelésében arra hivatkozott, hogy míg Terhelt2 II. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak tekintetében a felülbírálat teljeskörű, addig Terhelt1 I. r. vádlottat illetően a felülbírálat korlátozott terjedelmű.

[20] A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha e törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. Az idézett törvényhely (2) bekezdése szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Az ügyészség Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a korlátozott felülbírálatra vonatkozó álláspontját a Be. 590. § (3) bekezdésében írt rendelkezésre alapította, amely szerint, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A Be. 583. § (3) bekezdése tartalmazza az úgynevezett mértékes fellebbezés szabályát, amely esetben a perbeli felek kizárólag a kiszabott büntetés mértékét vitatják, az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást és az annak megfelelő anyagi jogi minősítést nem. Ez esetben tehát a törvény lehetőséget biztosít a korlátozott felülbírálatra, amelynek értelmében a másodfokú bíróság – néhány kivételtől eltekintve – a tényállással és minősítéssel nem foglalkozhat.

[21] Az ítéltábla nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával a tekintetben, hogy Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a korlátozott felülbírálat szabályai

érvényesülnek. A Be. 590. § (10) bekezdése a korábban már megjelölt főszabályhoz képest speciális rendelkezés, amikor úgy fogalmaz: ha ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést, és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bíróság eljárást a (2) bekezdés szerint teljes körűen bírálja felül. Ez tehát azt jelenti, ha több vádlott ugyanazon cselekményben vesz részt, akkor valamennyi vádlott esetén a teljeskörű felülbírálat szabálya érvényesül feltéve, ha a fellebbezők között volt olyan, aki a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést sérelmezte.

[22] Jelen ügyben kezdetben Terhelt2 II. r. vádlott védője sérelmezte az elsőfokú bíróság által adott jogi minősítést és ugyancsak így járt el Terhelt4 IV. r. vádlott védője. Módosított fellebbezésében a II. r. vádlott védője már a minősítést nem vitatta. Ugyanakkor a IV. r. vádlott védője továbbra is vitatta a jogi minősítést, ezért – az ítéltábla álláspontja szerint – mind Terhelt1 I. r., mind Terhelt2 II. r. vádlottak tekintetében a teljeskörű felülbírálat az irányadó, mert a vádlottak cselekményei szorosan összefüggtek, egymás elkövetői magatartásához kapcsolódtak, a vádlottak az elkövetés során együttműködtek, tehát magatartásukról megállapítható, hogy ugyanazon bűncselekmény egyes rész-cselekményeit követték el. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított történeti tényállás alapján nem kétséget, hogy a vádlottak a cselekményük elkövetése során magasfokú együttműködést tanúsítottak, amelynek következtében egyik vádlott cselekménye sem különíthető el a többi terheltétől, így a Be. 590. § (10) bekezdésében megfogalmazott szabály alapján szükségszerűen adódott a teljeskörű felülbírálat.

[23] A fenti előzmények tisztázását követően az ítéltábla megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen és messzemenőig eleget tett. Számba vett minden rendelkezésére álló és általa beszerezett bizonyítékot, amelyeket egyenként és összességükben is megvizsgált, egybevetett, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság logikus indokát adta annak, hogy Terhelt4 IV. r. vádlottnak a kábítószer-kereskedői tevékenységét tagadó vallomásával szemben, mely bizonyítékokra alapította a terhelt bűnösségét. A törvényszék a bizonyítékok valóságos és magas színvonalú értékelését adta, tényleges mérlegelést végzett, amelynek gondolati menetéről az ítéletében pontosan nyomon követhetően, részletesen számot adott.

[24] Kétségtelen tény, hogy az elsőfokú ítélet [64] bekezdésében az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a korlátozott felülbírálatra vonatkozó szabályok szerint nem indokolta meg részletesen az ítéletét. Abban sem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy Terhelt1 I. r. vádlott Terhelt4 IV. r. vádlottról és tettéről nem tudott, azonban ettől függetlenül – Terhelt2 II. r. vádlott személyén és cselekvőségén keresztül – magatartásuk mégis jelentős mértékben összefüggött. Ugyanakkor a Terhelt1 I. r. vádlottra vonatkozó részletes indokolás hiánya a legkevesébe sem jelentette azt, hogy szükséges lett volna ez okból az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, hiszen a törvényszék teljeskörű alapossággal megindokolta a másik két vádlottal szemben megállapított tényállását, velük együtt Terhelt1 I. r. vádlott cselekvőségét is. Az ítélet indokolása így lényegében e vádlottnál sem tekinthető rövidítettnek. Az indokolás ezért e vádlott tekintetében sem szorul kiegészítésre.

[25] A törvényszék egyebekben mindazon eljárásjogi kifogásokkal foglalkozott, amelyeket a IV. r. vádlott védője a fellebbezésében is előterjesztett. Így az ítélete [66] bekezdésében megindokolta, hogy mely okból és milyen előzményeket követően olvasta fel a 8. számú tanú nyomozati vallomását és az e tárgykörben adott indokolással az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett.

[26] Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszéknek azt az érvelését is, amelyet Terhelt2 II. r. vádlott kereskedői tevékenységére vonatkozóan fejtett ki az ítélete [75] bekezdésében. Ebből kiemelendő, hogy egy visszatérő vásárlót értek tetten a rendőrök, aki vallomásában arról számolt be, hogy már korábban is vett kábítószer a II. r. vádlottól, elfogása pedig nyomban a vásárlást követően történt akkor, amikor távozott Terhelt2 lakásáról. Az ezt követően tartott házkutatás során talált tárgyak a kereskedői tevékenységgel kapcsolatban mindenben alátámasztják ezt az elkövetési magatartást, ahogyan ezt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítélete [76]-[77] bekezdéseiben. Az állandósult bírói gyakorlatnak megfelelően helyesen járt el törvényszék akkor is, amikor a kábítószeres hatóanyag-tartalmát illetően a meglévő és a becsült anyagok mennyiségét összeadta és a szakértői véleményekre alapozva a vádlottakra legkedvezőbb, legkevesebb hatóanyag-tartalommal számolt.

[27] Terhelt4 IV. r. vádlott kereskedői tevékenységével is részletesen foglalkozott az elsőfokú bíróság, hiszen a terhelt a fogyasztást beismerte, azonban a súlyosabb megítélés alá eső kereskedői magatartást következetesen tagadta. Az elsőfokú bíróság az ítélete [103]-[104] bekezdéseiben mélyrehatóan foglalkozott azzal a vádlotti védekezéssel és védői érveléssel, amely szerint a Kosir Atól lefoglalt tárgyak (például: nagymennyiségű simítózáras nylon tasak) számítástechnikai eszközökhöz tartozó apró alkatrészek tárolásul szolgálnak. Az elsőfokú bíróság helyes logikai érveléssel mutatott rá, hogy a fentiek mellett az alufólia, a kiskanál és a fecskendő sem feltétlenül adnának önmagukban következtetési alapot a kábítószer-kereskedői tevékenységre, azonban e tárgyak halmozódása alapján már megalapozottan lehet erre következtetést vonni. Ez mindössze azzal egészítendő ki, hogy nemcsak a IV. r. vádlott elfogása és a fenti tárgyak lefoglalása jelentett büntetőjogi bizonyosságot eredményező megállapításokat Terhelt4 IV. r. vádlott kábítószer-kereskedői tevékenységére, hanem - miként azt a törvényszék is kifejtette - tanúvallomások is rendelkezésre álltak e tekintetben. A felmerült bizonyítékok így e vádlott kábítószer-kereskedői tevékenységét igazolták.

[28] Foglalkozott az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott védője által felvetett azon problémával is, amely szerint a 8. számú tanú terhelt vallomása objektív bizonyítékként nem értékelhető, tekintettel arra, hogy a tanú meglehetősen zaklatott érzelmi viszonyt folytatott a vádlottal és az sem hanyagolható el, hogy a IV. r. vádlottat terhelt vallomását csak a bírósági eljárásban terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság az ítélete [106]-[109] bekezdéseiben részletesen elemezte a tanú vallomását és logikusan megindokolta, hogy miért nem foghat helyt a védői érvelés, amely szerint a tanú vallomása nem elfogulatlan. Az e körben kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett, azzal kiegészítve, hogy e tanú vallomásának objektivitását és valóságtartalmát az egyéb tárgyi bizonyítékok és nem utolsósorban a lehallgatási anyagok is alátámasztották. Így tehát kétség sem merülhetett fel a tekintetben, hogy a 8. számú tanú szavahihetősége helytálló, annak kétségbe vonhatóságát nem indokolta semmi.

[29] Mindezek alapján a IV. r. vádlottnak és védőjének a tényállást és azon keresztül a minősítést támadó fellebbezése értelemszerűen nem vezethetett eredményre. A védő által

szorgalmazott felülmérlegelés törvényileg tilalmazott, amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott. A törvényszék a történeti tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján hibamentesen rögzítette, ezért a másodfokú bíróság el volt zárva a felülmérlegelés tilalmától, hiszen a tényállás minden tekintetben megalapozott volt. Megjegyzendő, hogy a tényállás megváltoztatásához bizonyítás felvételére lett volna szükség, ez azonban a kifejtettek értelmében szükségtelen volt.

[30] A bűncselekmények jogi minősítése körében mindhárom vádlott vonatkozásában helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a kábítószer-kereskedelem büntetettét követték el, illetve Terhelt4 IV. r. vádlott terhére megalapozottan állapította meg az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetettét is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság a jogi értékelés tekintetében abban sem, hogy míg Terhelt2 II. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak önálló tettesként valósították meg a bűncselekményüket, addig Terhelt1 I. r. vádlott társtettesi magatartást tanúsított, hiszen más személyekkel együtt, egymás tevékenységét kiegészítve, szándékegységben cselekedett (elsőfokú ítélet [128] bekezdés).

[31] Szintén nem tévedett a törvényszék, amikor az anyagi jogi rendelkezések helyes értelmezése és az állandóan követett bírói gyakorlat szerint nem állapította meg a vádlottak büntetőjogi felelősségét a kábítószer fogyasztással elkövetett kábítószer birtoklásának vétségében, hiszen ez a tényállás szubszidiárius (kisegítő), amely csak akkor állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. A vádlottak terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntette viszont komolyabb tárgyi súlyú, ezért a két bűncselekmény halmazati értékelése valóban kizárt ([129] bekezdés).

[32] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a vádlottak javára szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket helyesen vette számba és azokat a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte. Nem vitatható a fellebbviteli főügyészség átiratában megjelölt hivatkozás – amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása is tényszerűen és helyesen tartalmaz -, hogy Terhelt1 I. r. vádlott esetében a kábítószer-kereskedelemmel érintett mennyiség nemcsak a jelentős mennyiség alsó határát, hanem a különösen jelentős mennyiségét is többszörösen meghaladta, ami nyomatékos súlyosító körülményként értékelendő. Helyesen ismerte fel azonban az elsőfokú bíróság, hogy jelentős enyhítő körülményként kellett értékelni az I. r. vádlottnál a beismerő vallomását, amely valóban nagymértékben hozzájárult a bűncselekmény elkövetői körének a felelősségre vonásához. Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények között jelnetőséget tulajdonított az I. r. vádlott büntetlen előéletének, megbánó magatartásának és kisgyermekes családi állapotának, amelynek eredményeként az ítéltábla álláspontja szerint is helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az öt évtől húsz évig terjedő büntetési tételkeretben az alsó határhoz közelítő mértékben – 7 évben – állapította meg a szabadságvesztés mértékét Terhelt1 esetében. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőbírói ítéletnek azzal a rendelkezésével is, hogy Terhelt1 szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát – éppen a kedvező személyi körülményeire és a túlsúlyban lévő enyhítő körülményekre – eggyel enyhébb fokozatban, börtönben állapította meg. Összességében a jelentős számú és súlyú enyhítő körülményekkel szembe mindössze a kereskedői tevékenység tárgyát képező kábítószer mennyisége volt olyan körülmény, amely komoly súllyal esett a vádlott terhére. Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a részletes és teljeskörű beismerés, a büntetlen előélet, rendezett családi körülményei indokolták a középértékű jelentős eltérést a vádlott javára, amely összhangban áll a büntetés törvényben meghatározott

céljával is nevezetesen, hogy mind az egyéni, mint az általános megelőzés a legfontosabb szempont és a büntetés soha nem lehet megtorló jellegű.

[33] Terhelt2 II. r. vádlott esetében sem vitatható az a megállapítás, hogy nála is nyomatékos súlyosító körülmény a jelentős mennyiség alsó határának többszörösére történt elkövetés, azonban az elsőfokú bíróság ez esetben is értékelte e körülményt, miként azt is, hogy a II. r. vádlott is részbeni beismerő vallomást tett, amely ugyancsak megbánással párosult. A II. r. vádlott esetében is öt évtől húsz évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé a törvény. Az elsőfokú bíróság Terhelt2nal összefüggésben is helyesen ismerte fel, hogy kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el a büntetési célok és nem tévedett akkor sem, amikor az enyhítő szakasz felhívásával vele szemben 4 év 6 hónap szabadságvesztést szabott ki. Ezt indokolta a kevesebb mennyiségű kábítószer és nem utolsósorban a belső arányosság követelménye is. Nem kifogásolható, hogy a Btk. 35. § (2) bekezdésének felhívásával a törvényszék a II. r. vádlott esetében is lehetőséget látott a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb büntetésvégrehajtási fokozat alkalmazására.

[34] Terhelt4 IV. r. vádlottra vonatkozó büntetés kiszabási körülmények alapvetően eltérnek vádlott-társaitól abban a tekintetben, hogy ő a terhére megállapított bűncselekmények alapeseteiért tartozik büntetőjogi felelősséggel. E lényeges különbség mellett tény, hogy nála nagyobb nyomatékkel értékelendő az a súlyosító körülmény, hogy a jelen ítélettel elbíralt bűncselekményeinek elkövetésekor a vele szemben korábban jogerősen kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaideje alatt állt. Ez önmagában azt mutatja, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés sem tartotta vissza őt az újabb bűncselekmény elkövetésétől és szintén súlyosító körülményként értékelendő, hogy kriminológiai értelemben különös visszaesőnek minősül. Az elsőfokú bíróság mindezeket helyesen rögzítette az ítéletében, de sem a vádlott büntetett előélete, sem pedig a társai cselekményeinél enyhébb megítélés alá eső bűncselekményei nem indokolták az ítéltábla szerint azt, hogy a másodfokú bíróság e vádlott büntetését súlyosítsa. Jogszerűen határozott a törvényszék a felfüggesztett szabadságvesztés elrendeléséről is, azonban összességében nem tartotta indokoltnak a vádlott büntetésének súlyosítását.

[35] A védelmi indítványokban szereplő enyhítésre irányuló fellebbezéseket sem találta alaposnak a másodfokú bíróság, mert a büntetések további enyhítése nem felel meg a büntetés céljának. Az ítéltábla megállapította, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések megfelelően egyéniesítettek, egyaránt szolgálják az egyéni-és az általános megelőzés célját, ezért tehát a társadalom minden tagja számára a szükséges visszatartó erővel rendelkeznek.

[36] A vádlottak az általuk megvalósított bűncselekményeket hasznosszerzés céljából követték el, ezért helyesen döntött a Budapest Környéki Törvényszék, amikor velük szemben pénzbüntetést is kiszabott. A törvényszéknek a járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is minden tekintetben törvényesek, azok kiegészítésre, pontosításra nem szorulnak.

[37] Az elsőfokú eljárás befejezését követően Terhelt2 II. r. vádlottnak új személyazonosító okmánya van, ennek sorszámát az ítéltábla a nyilvános ülésen rögzítette.

[38] Az ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokaira tekintettel - a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyta.

[39] A vádlottak terhére bejelentett súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontja értelmében.

Budapest, 2023. év február hó 14. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.30/2021/104. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.239/2022/11. számú végzése folytán Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű és Terhelt4 IV. rendű vádlottak tekintetében a 2023. év február hó 14. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. év február hó 14. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke